

Calendar Girl
FEBRUARY

1480 วิสกี้

เจ้าชายรายเดือน

ตอน กุณฑลปิ่นธรรษา

ออเดรย์ คาร์แลน

20+

เซอรวิศร์ักเจ้านายรายเดือน

ตอน กุมภาพันธ์หรรษา

Calendar Girl – February

ออสเตรีย คาร์เลน

เขียน

กัลยวีร์ เดชาภิรมย์ชัย

แปล

The Calendar Girl - February by Audrey Carlan

Copyright © 2015 Waterhouse Press, LLC

Published in agreement with Bookcase Literary Agency,
through The Grayhawk Agency

ภาพประกอบปก Shutterstock/Roman Samborskyi

เชอร์รี่สริกเจ้านายรายเดือน ตอน กุมภาพันธุ์หรรษา

ผลิตโดย *Peony Publishing*

สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 4926, 4837

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4378-6

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากตัดใจบอกลาเวส เจ้านายคนแรกที่ทำให้เธอ
เกือบพลอตกหลุมรัก มีอาที่ต้องเก็บกระเป๋าเดินทางไปเมือง
ซีแอตเทิล ทำหน้าที่ 'สาวเอสคอร์ต' เพื่อหาเงินมาใช้หนี้แทนพ่อ
ของเธอต่อ

ครั้งนี้ 'อเล็ก' เจ้านายคนใหม่ชาวฝรั่งเศสจ้างเธอมาเป็น
แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานศิลปะ เพียงพบกันครั้งแรกก็
ทำให้เธอใจเต้นรัวเสียแล้ว ไม่ใช่แค่เพราะมาดเซอร์ๆ นัยน์ตาสูด
เช็กซีหรือกนะ แต่ความถึงเนื้อถึงตัว และการดูแลอย่างใกล้ชิด
ของเขามันทำให้เธอสงสัยว่าภารกิจ 'แรงบันดาลใจ' ที่เขา
กำหนดไว้คงไม่ใช่แค่เปลือยกายเป็นแบบต่อน้ำเขาอย่างเดียว
เสียแล้ว

งานใหม่ เจ้านายคนใหม่ในเดือนกุมภาพันธ์จะหรรษาแค่ไหน
ไปติดตามชีวิตของเธอกันต่อเลยคะ

Continuez à suivre dans le livre.

Chapter 1

ประตูเหล็กขึ้นสนิมและบิดเบี้ยวของลิฟต์ส่งเสียงกระทบกันดังโครมเมื่อคนควบคุมลิฟต์ตั้งปิดแล้วยึดให้อยู่กับที่

เขาไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่า “คุณคือมีอาใช่ไหมครับ” ตอนที่ฉันลงบันไดเลื่อนตรงจุดรับกระเป๋าเดินทางที่สนามบินนานาชาติซีแอตเทิล-ทาโคมา ฉันคิดว่าคงปลอดภัยถ้าจะตามเขาไป เพราะว่าเขามีป้ายที่เขียนชื่อนามสกุลของฉัน และป้ายมีลิ้ยังบอกว่าจะมีผู้ชายที่หุ่นเหมือนช่างตัดไม้ตัวใหญ่ยักษ์ขับรถพาไปหาลูกค้ารายต่อไป

ที่บอกว่าตัวใหญ่ยักษ์นั้นป้ายไม่ได้พูดเล่นๆ และไม่ได้หมายถึงส่วนสูงของเขา ผู้ชายคนนี้สูงกว่าฉันแค่ไม่กี่นิ้ว แต่เขาได้ความบึกบึนมาชดเชยส่วนสูงที่ไม่มากนัก เขาทำให้ฉันนึกถึงนักมวยปล้ำอาชีพ หรือไม่ก็พวกนักเพาะกาย

เมื่อลิฟต์ขึ้นมาถึงชั้นสิบ มันก็ส่งเสียงครูดยาวและหยุดก็ก
จนร่างของฉันเข้าไปปะทะเข้ากับน้องชายของพอล บูเนียน¹ ตัวเขา
แข็งแรงกับกำแพง และไม่สะเทือนเลยสักนิดตอนที่ฉันชนเขาเข้า
อย่างแรง เพียงแค่ทำเสียงฮืดฮัดออกทางจมูกเหมือนสัตว์ป่า
ประตุลิฟต์บานใหญ่เปิดออก ส่วนบูเนียนก็ตั้งรับเปิดและพาฉัน
เข้าไปข้างในห้องที่ดูเหมือนจะเป็นโกดังสินค้าที่ไม่มีผ้าเพดานจน
มองเห็นชื่อและท่อน้ำอยู่เหนือจากพื้นคอนกรีตไม่ต่ำกว่าสามสิบ
ฟุต ผู้คนเดินกันขวักไขว่อยู่ทุกหนทุกแห่ง โดยที่ครึ่งหนึ่งไม่สวม
เสื้อผ้า

นี่ฉันหลุดเข้ามาอยู่ในสถานที่บ้าๆ ที่ไหนกันเนี่ย

มีเสียงกดชัตเตอร์กล้องดังคลิก ไฟและแผ่นรีเฟล็กซ์ถูก
เคลื่อนย้ายไปมาบนรถลากติดล้อ ขณะที่ฉันยืนอยู่ตรงทางเข้า
โดยพยายามที่จะทำความเข้าใจกับภาพทั้งหมดที่เห็น 'บูเนียน'
ลากกระเป๋าฉันไปวางไว้ตรงผนังด้านข้าง แล้วชี้ไปยังผู้ชายคน
หนึ่งที่กำลังนั่งยองๆ ถือกล้องถ่ายรูปอยู่

¹ พอล บูเนียน ตัวละครในนิทานพื้นบ้านของอเมริกา เป็นช่างตัดไม้ร่าง
ใหญ่เหมือนยักษ์

“คุณคูบัว” เขาพูดพิมพ์แล้วหันหลังกลับเข้าไปในลิฟต์ที่เราเพิ่งเดินออกมาทันที ทั้งให้ฉันอยู่อย่างโดดเดี่ยวโดยไม่เหลือว
แล

“คนอะไรพูดน้อยจัง”

ฉันค่อยๆ ผ่อนลมหายใจที่สุดเอาไว้เต็มปอด ไม่รู้ว่าต้องทำ
ยังไงต่อ หรือว่าฉันควรจะนั่งรออยู่ด้านข้าง แล้วให้ใครสักคนเข้า
มาหาเอง หวังว่าจะไม่ใช่ผู้หญิงหรือผู้ชายที่เดินเปลือยกาย
ล่อนจ้อนผ่านไปผ่านมา นั่น หรือฉันควรจะไปถามผู้ชายที่กำลังยุ่ง
อยู่กับการถ่ายรูปอะไรสักอย่างคนนั้นดี

แทนที่จะรอเฉยๆ ฉันตัดสินใจจะเดินไปรอบๆ ห้องเพื่อ
สำรวจสถานที่ ห้องที่เห็นคือสตูดิโอพาร์ทเมนท์ซึ่งไม่มีผ้าเพดาน
แต่ไม่ใช่บ้าน หนักต่างไย่ไย่จวนจะฟังเสียงรายอยู่บนผนังห้อง
ด้านขวา บางบานเปิดออกจากทางด้านล่าง ส่วนบานที่เหลือปิด
สนิท มันดูเหมือนว่าต้องใช้มือหมุนถึงจะเปิดออกได้ ฉันว่ามันแจ่ง
และดูขี้ขลาดดี ผู้หญิงทั้งเปลือยล่อนจ้อนและเกือบเปลือยทั้งตัว
เดินผ่านฉันไป บ้างก็หันมองดูฉันอย่างพิลึกพิลั่นเพราะห๊ะ ขณะที่
พวกเธอขยับไปยืนหน้าผืนผ้าใบสีขาวขนาดยักษ์ แต่ท่าทางไม่
เหมือนกำลังถ่ายแบบ เพราะพวกเธอแค่นั่งอยู่ข้างๆ ผ้าใบ แต่ละ
คนจะยืนโพสในท่าสบายๆ ในขณะที่ผู้ช่วยซึ่งแต่งชุดสีดำจะคอย

ปรับเปลี่ยนท่าเล็กน้อยให้ดูดีขึ้น เช่นขยับข้อศอกนิดหรือขยับเท้า
หน่อย แล้วผู้ช่วยก็จะถอยไปข้างหลังและถ่ายรูปหนึ่งรูป และเริ่ม
ขั้นตอนทั้งหมดใหม่อีกครั้ง คือขยับตัวนางแบบอีกนิดหน่อยแล้ว
ถ่ายอีกรูปหนึ่ง มันประหลาดเอาจริงๆ

ฉันทเดินต่อไปจนถึงจุดที่มีชายหญิงคู่หนึ่งนอนเปลือยอยู่บน
ผ้าใบสีขาวขนาดยักษ์ กว้างยาวอย่างน้อยด้านละสิบฟุต ผู้ช่วย
คนหนึ่งปีนบันไดขึ้นไปบนนั่งร้านซึ่งอยู่เหนือร่างของคนทั้งคู่พอดี
แล้วเทสิ่งที่คุณเหมือนสีทาบ้านสีฟ้าสดลงไปอย่างตั้งอกตั้งใจจนทั่ว
ทุกตารางนิ้วบนร่างกายของพวกเขา

“อย่าขยับ!” เขาตะเบ็งเสียง “ไม่งั้นเราจะต้องเริ่มต้นใหม่
ทั้งหมด และคุณดูบัวส์ต้องไม่ชอบใจแน่ๆ” เขาพูดเสริมเสียงเข้ม
คนทั้งคู่เลยต้องอยู่ในท่ากอดกันทั้งที่เปลือยเปล่าแบบนั้น มือของ
นางแบบโอบอยู่รอบศีรษะนายแบบในท่าเหมือนกับกำลังจะจูบ
เขา ส่วนมือของนายแบบก็โอบรอบตัวเธอ โดยมีมือหนึ่งวางอยู่บน
บั้นท้าย ทำท่ายกขาเธอขึ้นเกี่ยวไว้กับสะโพกของเธอ ส่วนมืออีก
ข้างจับตรงด้านหลังศีรษะของเธอ

สี่หยดลงจากขาพวกเขาจนกลายเป็นแอ่งอยู่บนผ้าใบ

“อู๋นิงๆ” ผู้ช่วยเตือน

ฉันรู้สึกเหมือนถูกดึงดูจากภาพการทำงานอย่างทุ่มเทที่
แปลกประหลาดตรงหน้า จนไม่ได้ยินเสียงคนเดินมาทางด้านหลัง
และผมของฉันทันทีถูกปัดให้พันต้นคอ

“สมบูรณ์แบบ”

ฉันได้ยินเสียงกระซิบอยู่ข้างหู ก่อนตามมาด้วยจูบเบาๆ
บนผิวหนังเปลือยเปล่าตรงลาดไหล่ของฉัน

ฉันก้าวถอยหลังโดยไม่ได้มองทาง พยายามจะหนีจากคน
แปลกหน้าที่มาแตะต้องตัวฉัน จนชนเข้ากับอะไรบางอย่าง
ทางด้านหลัง และก่อนที่จะทันหันกลับไปมอง รองเท้าบูทก็เกี่ยว
เข้ากับขอบผ้าใบ ทำให้ฉันเข้าไปชนขาข้างร้านซึ่งผู้ช่วยซีหูดหงิด
ยื่นถือถังสีอยู่ด้านบน ตอนนั้นเองที่ความวุ่นวายได้เกิดขึ้น ผู้ชาย
ที่ถือถังสีล้มคะมำไปด้านหลัง สีฟ้าเหนียวหนืดก็กระฉอกออก
จากถัง สาดลงมาบนผ้าใบและผ้าข้างกันเปื้อนบนพื้นคอนกรีต
เป็นวงกว้าง

ผู้ชายหญิงที่นอนอยู่ข้างใต้นั่งร้านเห็นว่ามึะไรกำลังจะ
ร่วงลงมา ฝ่ายชายก้มตัวพาสาวเปลือยสุดฮือตอออกไปพร้อมๆ
กัน รวากับว่าเขาเคยได้รับการฝึกฝนวิชาการสู้รบจากกองทัพ เขา
หลบร่างของผู้ช่วยทัน ไม่นอนสีหกใส่ให้ตัวเลอะไปมากกว่าเดิม

และรอดจากน้ิงร้านก่อนที่มันจะร่วงลงมาทับบนร่างของทั้งคู่ได้
แบบฉิวเฉียด

แต่ฉันไม่โชคดีขนาดนั้น

ตอนที่ฉันล้มลงไปทางด้านหลัง สันรองเท้าอีกข้างก็เข้าไป
ติดอยู่กับผ้าใบหนาๆ ร่างของฉันหมุนคว้างไปในทิศทางตรงกัน
ข้าม ฉันหัวดีรื่องออกมาเพราะว่าข้อเท้าบิดจนเจ็บแปลบ แล้วล้ม
กลิ้งไม่เป็นท่าลงไปบนแอ่งสีฟ้าและผ้าใบที่ขาดรุ่งริ่ง

“โอ้ว พระเจ้า!”

ผู้ชายคนที่ฉันพยายามจะหนีก้าวเข้ามาท่ามกลางความ
สับสนและสอ ดแขนเข้ามาได้รั้งไว้เพื่อช่วยดึงตัวฉันขึ้น ตาสี
น้ำตาลทองของเขาฉายแววตลกตะลึงและวิตกกังวล รอยตีนกา
จางๆ ที่ทางตักทำให้ฉันคิดว่าเขาน่าจะแก่กว่าฉันราวสิบปี ผม
ของเขาเป็นสีน้ำตาลออกเหลือง มีสีน้ำตาลทองและสีแดงแซมอยู่
ประปรายเป็นไฮไลต์ตามธรรมชาติ เขาเกล้าผมตั้งเป็นมวยเล็กๆ
ไว้ด้านหลังศีรษะ ตลอดแนวขากรรไกรและรอบปากอึดเต็มไป
ด้วยหนวดเคราตัดแต่งไว้อย่างสวยงาม

ฉันยังไม่เคยเคยพบกับผู้ชายที่มีเครามาก่อน แต่เมื่อมายืนอยู่
ตรงหน้าผู้ชายคนนี้ อึกทั้งอยู่ในอ้อมแขนแข็งแกร่งที่กอดฉันเอาไว้
แนบร่างสูงและเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเขา ฉันก็ไม่เข้าใจตัวเอง

เลยว่าทำไมถึงไม่เคยคิดลอง เขาช่างหล่อเกินห้ามใจ เตือนให้ฉัน
นึกถึงเบน เอฟเฟล็ก ซึ่งก็ยังทาบความฮ็อตของเขาไม่ติด

“ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณตกใจเลยครับ ผมเห็นคุณยืนอยู่
ตรงนั้น ความงามของคุณก็เหนือกว่านางแบบคนไหนๆ จนผมอด
ใจไม่ไหวต้องจวบลงบนผิวที่ผุดผ่องของคุณ คุณคงจะเป็น ‘มีอา
ของผม’ ”

เขาพูดด้วยความชื่นชม พลางใช้นิ้วน้ำตาลสีคาราเมลจ้อง
มองฉันทั่วตัว ไล่ตั้งแต่ปลายผมจรดปลายรองเท้าบูทสันเข็ม ซึ่ง
ฉันอยากจะทำมันทั้งทันทีที่สามารถถอดมันออกจากข้อเท้า
บวมเป่งนี้ได้

เมื่อฉันลองวางฝ่าเท้าข้างที่เจ็บลงบนพื้น ความเจ็บปวดก็
แล่นเป็นริ้วขึ้นมตามข้อเท้าไล่ลามไปทั่วท่อนขา ฉันร้องลั่น
ออกมาและจับแขนของชายหนุ่มตรงหน้าไว้ พลางใช้เล็บจิกลงไป
ในเนื้อของเขา

“โอ แอ่แล้ว คุณคงจะเจ็บมากสินะครับ!”

“ยังต้องให้บอกอีกเหรอเนี่ย” ฉันกลอกตา ขณะที่เขาใช้
แขนยาวๆ ซ้อนตัวฉันและอุ้มขึ้นเหมือนกับอุ้มเจ้าหญิง แล้วรีบพา
ฉันไปนั่งที่โซฟาขนาดสองคนนั่ง

เพียงแต่มันไม่ได้เป็นโซฟาหน้าตารวมตาๆ กลับมีพนักงานโคงสูงที่ด้านหนึ่งแล้วค่อยๆ ลาดต่ำลงตรงอีกด้าน เป็นเครื่องเรือนแบบที่เราจะเห็นในภาพยนตร์โรแมนติกแนวย้อนยุค ที่สาวน้อยผู้รอคอยความช่วยเหลือจากเจ้าชายมักจะเป็นลมล้มหมดสติลงมานับพันดิบดีพอดี ทอดแขนข้างหนึ่งไว้เหนือศีรษะ และทิ้งตัวลงนอนพลงทอดถอนใจอย่างงดงาม

ส่วนฉันนะเหรอ ตอนนี้อยู่ในท่ากอดพันกรอดๆ เตรียมพร้อมจะกัดใครก็ตามที่กล้าเหย้าเข้ามาขยับขาของฉัน

“ผมจะโทรตามหมอบให้ครับ!” ผู้ช่วยที่ใส่ชุดสีดำคนที่เคยเห็นก่อนหน้านี้พูดกับชายตรงหน้า ซึ่งในตอนนี้นั้นฉันเดาได้แล้วว่าเขาคือลูกค้ำของฉัน

“ไม่ต้อง เซอเนป้าเนเซสแซร์” เขาพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสเร็วปรือ “ติดต่อสามปี เธอเป็นหมอบและเป็นเพื่อนผมด้วย” เขาพูดพลงจ้องเขม็งมาที่ฉัน

“คุณจะไม่เป็นไรครับ มีอา” เขาเอ่ยให้กำลังใจ

เวลาที่เขาพูดติดสำเนียงอย่างนั้น มันทำให้ฉันรู้สึกเคลิบเคลิ้มจนเกิดการบีบรัดตรงบริเวณหว่างขา ผู้ชายที่มีสำเนียงภาษาต่างชาติแบบนี้ช่างเซ็กซีอย่างร้ายกาจ แต่ก็นั่นแหละ มันอาจเป็นเพราะความเจ็บปวดที่แผ่ขยายไปทั่วท่อนขาของฉันก็ได้

ที่ทำให้ห้วงขาของฉันบีบรัด แต่ฉันออกจะมั่นใจว่ามันเป็นเพราะสาเหตุแรกมากกว่าในสถานการณ์ตอนนี้

แค่จิตใจเดียว ผู้หญิงตัวเล็กจิวก็พรวดพราดเข้ามาพร้อมกับหิ้วกระเป๋าเครื่องมือแพทย์แบบโบราณมาด้วย เธอแนะนำตัวเองแล้วช่วยฉันถอดรองเท้าออกโดยไม่ให้กระทบกระเทือน เธอทำหน้าที่ได้ดีราวปาฏิหาริย์ ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากด้านหลัง ในขณะที่หมอตตรวจดูข้อเท้าของฉัน ซึ่งฉันแน่ใจแล้วว่าเขาคือ อเล็ก คูบัวส์ ถึงแม้เราจะยังไม่ได้แนะนำตัวกันอย่างเป็นทางการ

“มีอะไรหรือคุณ”

“ถุงเท้าของคุณนะสิ ช่างมีเสน่ห์ชวนหลงใหล มาซิสิ” เขาหลงทำประโยคเป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งฟังแล้วเซ็กซี่มาก แต่กลับทำให้ฉันโมโหหนักกว่าเดิม เพราะฉันไม่รู้ความหมายของมัน

มันอาจหมายถึงยายชุ่มซามหรือว่ายายปัญญาอ่อนก็ได้ แต่ฉันไม่มีทางรู้ ฉันก้มมองถุงเท้าคริสต์มาสของตัวเองแล้วมองเลยไปที่หมอ เธอยิ้ม แต่ยังคงตรวจดูข้อเท้าของฉันอย่างชำนาญ ผู้หญิงคนนี้ผ่าน ฉันชอบ แต่สำหรับตากล้องชาวฝรั่งเศสรูปหล่อสุดเซ็กซี่นั้น ฉันยังไม่ฟันธงว่าจะชอบเขาหรือเปล่า

“อืม ข้อห้าไม่ให้กินนะคะ แค่เคล็ดนิดหน่อย ฉันจะพินไว้ให้ แต่พยายามอย่าให้มันกระทบกระเทือน แล้วคุณจะทำดีในไม่กี่สัปดาห์ แต่คุณจะต้องพักขา เอน้ำแข็งประคบ ยกขาให้สูงเหนือหัวใจ และพินมันเอาไว้แบบนี้ ฉันแนะนำให้ใช้ไม้ค้ำคะ”

สิ่งที่เธอพูดทำฉันไหลตอกอย่างยอมแพ้ ฉันเกลียดไม้ค้ำ คนทั้งโลกเกลียดมันกันทั้งนั้นแหละ ก็เพราะมันสุดห่วย เลวร้ายอีกต่างหาก ฉันไม่อยากให้ผิวไต้วงแขนถูกเสียดสีจนแสบหรือบวมซ้ำ แค่ข้อเท้าแพลงก็มากพอแล้ว โดยเฉพาะเมื่อต้องเริ่มงานใหม่ ฉันนึกสงสัยว่าเขาจะอยากขอเงินคืนหรือเปล่า ฉันรู้สึกตื่นตระหนกจนหัวใจแทบหยุดสลายเมื่อคิดถึงพ่อ และคิดว่าจะหาเงินงวดหน้าไปจ่ายเบลย์นี้ได้อย่างไรถ้าหากผู้ชายฝรั่งเศสคนนี้ไม่ต้องการตัวฉันแล้ว เพราะว่าฉันเป็นสินค้าที่ขำรุค

“ผมจะดูแลคุณอย่างดีครับ มา ซิส คุณไม่ต้องกังวลเรื่องใดทั้งสิ้น”

อเล็กนั่งลงข้างๆ เอนแขนมาโอบรอบเอวฉันแล้วดึงเข้าไปใกล้ตัวเขาอย่างทะนุถนอม เราอยู่ใกล้ชิดกันมากจนดูราวกับว่าเขารู้จักฉันมาเป็นปี ไม่ใช่แค่ชั่วคราว เขาต้องมีปัญหาเรื่องการรูด้าเข้าไปในพื้นที่ส่วนตัวของคนอื่นแน่ๆ แต่ถึงอย่างนั้นฉันกลับรู้สึกดี

และมันช่วยทำให้ฉันคลายความหวาดกลัวว่าเขาจะส่งตัวฉันกลับบ้าน

“เศรษฐีเศรษฐีในโอทราวาย” เขาเน้นคำพูดที่ฟังดูเป็นการออกคำสั่งด้วยการขยับไม้ขยับมือ ก่อนที่จะอุ้มฉันขึ้นราวกับว่าตัวฉันเบาหวิว

“มันแปลว่าอะไรนะ แล้วนี่คุณกำลังจะทำอะไร” ฉันเกาะไหล่เขาแน่นเพื่อไม่ให้ตกลงมา ขณะที่เขาเดินตรงไปยังลิฟต์

“พาคุณกลับบ้านเพื่อให้คุณสามารถพักผ่อนครับ คุณคงเหนื่อยจากการเดินทาง แล้วตอนนี้ยังข้อเท้าแพลงอีก คุณต้องได้นอนราบ” แววดตาของเขาดูอ่อนโยนขณะที่มองมายังฉัน

“และก่อนหน้านั้นผมบอกกับลูกทีมของผมว่าให้กลับไปทำงานได้แล้ว” ถ้าเนียงของเขาตอนนี้ยิ่งบ่งบอกที่มาอย่างชัดเจน แต่ก็เห็นได้ชัดด้วยเช่นกันว่าเขาต้องอยู่ที่อเมริกามานานแล้ว เพราะภาษาอังกฤษของเขาเพอร์เฟกต์ทีเดียว

ฉันถอนหายใจแต่ยังเกาะไหล่เขาอยู่ “เรื่องนี้มันบ้ามากๆ ฉันขอโทษนะคะเรื่องสี่กับความวุ่นวายที่เกิดขึ้น แล้วตอนนี้ฉันยังข้อเท้าแพลงอีก ทั้งที่ควรจะเป็นแรงบันดาลใจที่น่าประทับใจของคุณต่างหาก”

“โอ้ว คุณน่าประทับใจที่สุด รูปร่างงดงามที่สุด และใบหน้าของคุณทั้งสองด้านยังเป็นเงาสะท้อนที่สมบูรณ์แบบที่สุดอีกด้วยครับ” เขาพูดราวกับว่าเป็นข่าวที่น่าตื่นเต้น ทั้งที่ฉันไม่เข้าใจเลยสักนิด

ฉันสั่นหัว “ฉันไม่เข้าใจว่าคุณหมายความว่ายังไงที่พูดถึงเงาสะท้อนนะค่ะ”

ผู้ชายในชุดดำคนหนึ่งตามเราเข้าไปในลิฟต์ด้วย โดยถือกระเป๋าเดินทางที่มีเพียงใบเดียวของฉันและกดปุ่มชั้นสิบสอง ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดที่เห็นบนแผงปุ่มลิฟต์

อเล็กไม่ได้ตอบคำถามของฉันขณะที่เราออกจากลิฟต์ เขาอุ้มฉันเข้าไปในสตูดิโออาร์ทเมนท์ขนาดใหญ่อีกห้องหนึ่ง มันมีขนาดพอๆ กับชั้นที่เราอยู่ก่อนหน้านี้ เพียงแต่ห้องนี้มีครัว พื้นที่นั่งเล่น และชั้นโถงชุดหนึ่งที่ฉันเดาว่าน่าจะพาขึ้นไปยังห้องนอนใต้หลังคา ห้องนี้ไม่มีผนัง แต่ตรงมุมห้องกลับมีประตูอยู่บานหนึ่ง ถ้าฉันเป็นผู้หญิงนักพนัน ซึ่งฉันเป็น เพราะพ่อสอนทุกเรื่องที่ทำอันรู้เกี่ยวกับการพนันให้แต่ไหนแต่ไร ฉันขอพนันว่าประตุนั้นต้องเป็นประตูห้องน้ำแน่ๆ

เขาพาฉันไปยังประตูบานนั้น และถูกเผย มันคือห้องน้ำ ฉันใช้ขาข้างเดียวกระโดดไปยังอ่างล้างหน้าเมื่อเขาวางตัวฉันลง

แล้วจู่ๆ กระเป่าของฉันก็โผล่เข้ามา อเล็กคันดูแล้วดึงเสื้อเชิ้ตกับ
กางเกงขาสั้นสำหรับใส่นอนออกมา

“นี่ครับ เปลี่ยนซะ เดี่ยวผมจะเอาถุงมาให้คุณใส่เสื้อผ้า”
เพียงชั่วครู่เขาก็กลับมาและส่งถุงขยะให้ฉัน

“คุณเปลี่ยนชุดคนเดียวได้ใช่ไหม” เขาถามพลางเอามือจับ
ตรงลูกบิดประตู

“ได้ค่ะ ขอขอบคุณ” ฉันรู้สึกว้าวกับกลิ่นที่เขามาเปิด
ประตู

จี้เง่า จี้เง่า จี้เง่า ยายซุ่มซุ่มเหยีย! ฉันถอดกางเกงยีนและ
เสื้อเชิ้ตที่เลอะสีทิ้ง ก่อนจะสวมเสื้อเชิ้ตตัวใหม่และกางเกงขาสั้น
โดยด่วนที่สุด ทันทีที่เสร็จเรียบร้อย ฉันก็ล้างสีที่เลอะอยู่ตามตัว
ออกให้ได้มากที่สุดจริงๆ แล้วฉันอยากจะอาบน้ำ แต่ในเวลานี้
ต้องจัดการเรื่องของลูกค้ำก่อนด้วยการประเมินอารมณ์ของเขา
ว่าโกรธฉันหรือเปล่า

เมื่อฉันเปิดประตูห้องน้ำก็เห็นเขายืนรออยู่ และตรงเข้าอุ้ม
ฉันไว้ในอ้อมแขนอีกครั้ง

“อู๊ย!” ฉันอ้าปากค้างขณะที่เขาอุ้มฉันไปนั่งลงบนโซฟา
หุหราบนุผ้ากำมะหยี่สีม่วงเข้มที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา สีมันเข้มจน
เกือบดำ และถ้าเราเอามือลูบลงไป เนื้อผ้าจะเปลี่ยนเป็นเฉดสี

ม่วงอ่อนลงมาก ทันทีที่ฉันนั่งลงในท่าสบาย วางเท้าบนเก้าอี้นุ่ม ไม่มีพนักที่ตั้ตั้งอยู่ด้านหน้า อเล็กก็นั่งลงบนเก้าอี้พักเท้าตัวนั้น แล้วยกข้อเท้าข้างที่เจ็บของฉันขึ้นวางบนตัก ฉันโน้มตัวไปข้างหน้า และจับขาตัวเองเอาไว้ เพราะไม่รู้ว่าควรทำอะไรดีกับผู้ชายที่ชอบแต่จะต้องตัวคนอื่นตามอำเภอใจคนนี้

“คุณถามเรื่องเงาสะท่อนไซม์ยัยครับ”

ฉันพยักหน้าและกัดริมฝีปาก เขายกมือ ใช้นิ้วหนึ่งได้ลงมาตามกึ่งกลางใบหน้าของฉัน ได้มาตั้งแต่ไรผมบนหน้าผาก ผ่านจมูก ลงไปที่ปาก และหยุดอยู่ตรงคาง ฉันตัวสั่นสะท้านเพราะสัมผัสอันร่ำร้อนของเขา หรือเพราะว่าเขามองมาอย่างคลั่งไคล้ราวกับว่าฉันคือผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลกก็ไม่รู้ เวสก็มองฉันแบบนั้น

ให้ตายเหอะ เวสก็ทำให้ฉันรู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน ความรู้สึกผิดรบกวนจิตใจฉัน แต่ฉันก็ผลักไสมันออกไป เวสกับฉัน เราไม่ได้เป็นอะไรกัน ก็แค่เพื่อนที่นอนด้วยกันได้...และหวังว่าจะเป็นไปได้มากกว่านั้นสักวันหนึ่ง บางทีนะ เพียงแต่ไม่ใช่ในวันนี้

“ถ้าเราผ่าตรงกลางใบหน้าของคุณแบบนี้” เขาใช้ปลายนิ้วลากลงบนใบหน้าของฉันอีกครั้ง ตาของเขาจดจ่ออยู่กับงานตรงหน้า “แต่ละข้างจะเหมือนเงาสะท่อนในกระจกของอีกข้าง”

ฉันขมวดคิ้ว “ทุกคนก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือคะ”

เขาเอามือกุมไบเบหน้าฉันไว้ แล้วสอดนิ้วยาวๆ ผ่านผมดำ สลวยของฉันไปจับที่ต้นคอ “ใช่ครับ มาใช่สิ แต่ไบเบหน้าของพวกเขาไม่ได้มีสัดส่วนที่สมมาตรกัน ส่วนไบเบหน้าของคุณช่างสมบูรณ์แบบ เท่ากันเป๊ะทั้งสองด้าน ไม่มีด้านไหนสวยกว่าหรือแย่กว่าอีกด้าน เป็นสิ่งพิเศษ น่าอัศจรรย์ คุณไม่เหมือนใครครับ”

อเล็กก็ม่น้ำลงมากลัดและจูบที่แก้มทั้งสองข้าง “พรุ่งนี้เราจะเริ่มงานกัน อู๋ วันนี้คุณพักผ่อนก่อนนะครับ” เขาวางข้อเท้าที่เจ็บของฉันลงบนเก้าอี้พนักขา สอดหมอนไว้ใต้นั้น

“ผมต้องไปทำงานก่อน” เขาพูดพลางลุกขึ้นโดยเร็ว รวากับว่าเขากำลังกังวลกับงานที่รออยู่

น่าสนใจแฮะ อเล็ก ดูบัวส์

ตลอดบ่ายวันนั้น ฉันไม่กล้าพอที่จะขึ้นบันไดไปยังชั้นดาดฟ้า ด้วยขาเพียงข้างเดียว เลยทำแค่กระโดดไปรอบๆ ห้องและจับหลังบนโซฟา

ฉันโทรหาจีเนลล์ เพื่อนรักของฉัน และรายงานตัวกับป้ามิลลี่ ทั้งคู่คิดว่ามันเป็นเรื่องตลกมากที่ฉันข้อเท้าแพลง และต้องฝากชีวิตเอาไว้กับศิลปินหนุ่มชาวฝรั่งเศสสุดฮ็อตคนนี้

จินเรียกฉันว่ายายแรดผู้โชคดี ส่วนป้ามิลลีแค่พูดประโยคสุดท้ายก่อนวางหูโทรศัพท์ว่า “ขอให้สนุกนะจะสาวน้อย”

ประตุลีพต์ส่งเสียงดั่งตึง และฉันก็ได้ยินเสียงเหล็กครูดขณะที่รั้วประตูเปิดออก จากตำแหน่งที่นั่งบนโซฟาฉันมองไม่เห็นอะไรเลย แต่ไม่ต้องรอนานก็เห็นอเล็กก้าววาวๆ เข้ามาในห้อง โดยถือไม้ค้ำและถาดอาหารสีขาวที่ส่งกลิ่นหอมน่ากินคล้ายๆ อาหารจีนมาด้วย อเล็กวางอาหารลงบนโต๊ะเตี้ยโดยไม่รอช้า พึงไม้ค้ำไว้ข้างๆ โซฟา แล้วเดินมานั่งลงในตำแหน่งข้างๆ ฉัน

ก่อนที่ฉันจะทันอ้าปากถาม เขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับที่คอของฉัน ใช้นิ้วโป้งวางบนโหนกแก้ม และจูบลงตรงนั้นทั้งสองข้าง ปากของเขาอุ่นและฉันรู้สึกได้ถึงรอยจูบของเขาอยู่แสนนาน แม้ว่าเขาจะขยับตัวออกไปและจ้องมองเข้ามาในดวงตาของฉัน

“เป็นยังไงบ้างครับ มาโชลี”

“เออ คงดี มั่งคะ” ฉันกะพริบตามอง ส่วนเขาเพียงส่งยิ้มให้ “มาโชลี แปลว่าอะไรเธอคะ”

อเล็กยิ้มมุมปากขณะที่เอียงคอไปด้านหนึ่ง ยื่นมือมาปิดผมฉันออกจากหน้าผาก ผ่านขมับและเหน็บไว้ที่หลังใบหู อากาศรอบตัวเราดูอึดอัด อบอวลไปด้วยสัญญาณของอะไรบางอย่างที่ฉันยังไม่บอกไม่ถูก

“มันแปลว่า ‘คนสวยของผม’ ครับ”

“อ้อ โอเคค่ะ” ฉันพูดเสียงแผ่ว ไม่อาจละสายตาไปจากดวงตาสีน้ำตาลอมส้มคู่นั้น

“หิวมั๊ยครับ” เขาถาม เสียงแบบลิ้นรื้อของเขาฟังดูมีเสน่ห์

ฉันพยักหน้า คอฉันแห้งผากขณะที่มองเขายืนขึ้น และเดินหายเข้าไปในครัว เขาหยิบจานสามชิ้นล่อม และกลับมานั่งใกล้กับฉันมากเกินไปด้วยซ้ำ ตัวเขาข้างหนึ่งแนบสนิทกับตัวฉัน ถ้าฉันขยับตัวออก มันก็จะสังเกตเห็นได้ชัด และฉันก็ไม่อยากสร้างความรู้สึกไม่พอใจเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องให้กับลูกค้านใหม่ของฉัน ดังนั้นแทนที่จะทำเช่นนั้น ฉันเลยยอมอดทนนั่งฟังกับร่างอุ่นๆ และสูดกลิ่นหอมๆ จากตัวเขา

กลิ่นนั้นจะทำให้ฉันตายแน่ มันเป็นส่วนผสมของกลิ่นสีใหม่กับน้ำหอมฮิวโก้บอส ฉันรู้จักกลิ่นนั้นก็เพราะครั้งหนึ่งฉันเคยทำงานเป็นพนักงานขายน้ำหอมในห้างสรรพสินค้าท้องถิ่นในเมืองเวกัส พวกเขาให้ฉันฉีดน้ำหอมทุกชนิด จนเมื่อจบวันทำงานฉันจะมีกลิ่นเหมือนกับไปตักถังน้ำหอมมา ฮิวโก้บอสเป็นกลิ่นของผู้ชายน่าหม่ำ มันพุ่งตรงเข้าสู่จมูก และไปปักลงตรงกลางหว่างขาของฉันพอดี

ฉันพยายามขยับตัวห่างออกมาเล็กน้อย อเล็กมองมาแล้ว
ขยิบตาให้ จากนั้นก็หันไปจัดเบาะหมีผัดและไก่ผัดถั้วลิสงใส่จาน

“ผมหวังว่าคุณจะชอบอาหารจีนนะครับ” เขายื่นจานมาให้

ฉันรับมาอย่างตะกละ ยกจานมาใกล้ใบหน้า หลับตาลง
แล้วสูดกลิ่นหอมหวานของไก่ ซอส รวมไปถึงเส้นเบาะหมีที่ส่งคลื่น
ลอยลอยอยู่ในจาน อาหารกลิ่นหอมชวนกินจนฉันน้ำลายสอ ฉัน
ครางอย่างพึงพอใจแล้วตักอาหารเข้าปาก เมื่อเงยขึ้นมองก็เห็น
อเล็กหยุดกิน เขากำลังจ้องมองมาที่ฉัน สิ่งที่เขาเห็นเกือบทำให้ฉัน
ล้าลึก แวดตาของเขาร้อนแรงมาก ไฟราคะฉายชัด และเขาไม่ได้
พยายามที่จะปิดบังมันเลยสักนิด

“คุณช่างงดงามจนชวนตะลึง” เขาตะขิงข้างแก้มฉันและ
จับมันเอาไว้ ฉันแหบหน้าเข้ากับมือของเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ สัมผัส
เนื้อแนบเนื้อ ถึงเวลาจะเพิ่งผ่านไปแค่ไม่กี่วัน แต่ฉันกลับโยหยา
สัมผัสจากผู้ชาย อเล็กใช้นิ้วโป้งไล่ไปที่ริมฝีปากกลางของฉันแล้ว
พูดเสียงแหบห้าว “ดูเอเลอกาตูเดอดีวอุมองเดอ”

“แปลว่าอะไรหะคะ”

“ของขวัญจากพระเจ้าสำหรับโลกใบนี้ นั่นคือสิ่งที่คุณเป็น
และผมตั้งใจที่จะทำให้ทุกคนมีความสุขกับของขวัญชิ้นนี้ครับ”

ของขวัญ อเล็กคิดว่าฉันเป็นของขวัญสำหรับโลกใบนี้ เป็นของขวัญอันงดงาม

ฉันไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนที่เขาหยุดกินอาหาร ไม่ใช่ตอนที่เขาหยิบจานของฉันไปวางลงบนโต๊ะ ไม่ใช่ตอนที่เขาโน้มตัวลงมาใกล้จนกระทั่งเราอยู่ห่างกันแค่ไม่ถึงนิ้ว แต่สมองอันวุ่นวายสับสนของฉันกลับรับรู้และตอบสนองจวบของเขา

อบอุ่น อ่อนโยน และหอมหวาน ปากของเขาสัมผัสเข้ากับปากของฉัน ก่อนที่เขาจะจูบริมฝีปากกลาง และใช้ลิ้นโลมเลียไปตามผิวที่ไวต่อความรู้สึก เขาทำเพียงแค่นั้น ก่อนที่ฉันจะเป็นฝ่ายคว้าคอเขาและดึงเข้ามาใกล้ชิดขึ้น

ฉันสอดนิ้วเข้าไปในผมของเขา และเมื่อเจอกับยางรัดผม ก็รู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง ฉันดึงยางจนผมหลุดออก ทำให้ผมหยักศกหนากลิ่นเลม่อนตกลงมาปรกแก้มฉัน ชุกชอนการจูบกันของเราไว้ในพื้นที่ปลอดภัยภายใต้ปลายผมสลวยของเขา

อเล็กจับคางแล้วพลิกศีรษะฉันไปด้านข้าง จากนั้นจึงสอดลิ้นเข้าความในปากของฉัน เพื่อเรียนรู้ว่าจูบแบบไหนทำให้ฉันตัวสั่น ร้องคราง รวมไปถึงขบกัด และฉันก็กัดจริงๆ ฉันกัดที่ปากเขาราวกับสัตว์ที่อดอยากกำลังจับชิ้นเนื้อ ซึ่งเขาก็ดูไม่ได้รังเกียจ มี

จังหวะหนึ่งที่ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าเขาคำราม ใช่ เขาคำรามไปพร้อมๆ กับประคบจูบ ทำให้การจูบของเราลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ความตื่นเต้นแผ่ซ่านไปทั่วร่างจนตัวฉันเกร็งเซม็ง อยากจะดึงอเล็กให้แนบชิดเข้ามามากกว่าเดิม ขณะที่ฉันกำลังพยายามเอนลงนอนบนโซฟาเพื่อให้เขาขึ้นมาคร่อมบนตัวฉันได้ เขากลับถอยออกและชนหน้าผากลงกับหน้าผากของฉัน

“แทรชีลีฟิลเล” เขากะระชิบภาษาที่กลดลงมาเป็นเครื่องกระตุ้นอารมณ์ฉันได้เป็นอย่างดีในเวลารวดเร็ว ไม่ได้หมายความว่าก่อนหน้านี้มันฟังดูไม่เร้าใจหรอกนะ แต่หลังจากที่ปากของเขาประคบบนริมฝีปาก แล้วสอดลิ้นเข้ามาในโพรงปากของฉันแล้ว คำพูดของเขาก็ประเล้าประโลมความรู้สึกของฉันได้อย่างง่ายดาย เช่นเดียวกับสัมผัสที่เขามอบให้อย่างที่ฉันจินตนาการเอาไว้ไม่มีผิด สัมผัสแห่งความต้องการ ความปรารถนา และตัณหาหาคะ

“ใจเย็นครับ เซอริ” เสียงพึมพำของเขาเป็นเหมือนยาช่วยบรรเทาความร้อนที่แผดเผาอยู่ภายในตัวฉัน “เรายังมีเวลาอีกมากที่จะได้เรียนรู้ร่างกายของกันและกัน ผมอยากจะเปล็ดเปล็นไปกับร่างกายคุณ รอคอยวันที่ลิ้นของผมจะได้ลิ้มรสหอมหวานของคุณ นิ้วมือของผมจะได้ลูบไล้ไปตามผิวที่เนียนเรียบของคุณ และรูปร่างของคุณที่ปรากฏอยู่บนผืนผ้าใบ”

ฉันดันตัวออก และสายตาของเราก็ประสานกัน

“ว้าว” ฉันก็ตรึมฝีปากและกลืนน้ำลาย

เขายิ้มกว้าง “ผมคิดว่าคำว่า ‘ว้าว’ นั้นยังไม่เพียงพอ เรามา
กินอาหารกันต่อเถอะครับ การค่อยๆ ทำความรู้จักกันในทุก
รูปแบบ จะทำให้การสอดประสานกันทางร่างกายของเรานั้นน่า
อัศจรรย์”

อเล็ก คูบัวส์ เป็นคนแปลกประหลาด มีใครพูดจาบ้าง
แบบนี้ก็ออกมาบ้าง ‘การสอดประสานกันทางร่างกายของเรา’ นี่
เหรอเขาคงจะอ่าน*อาคส์จีฟส์* มากเกินไปแน่ๆ

“คุณเป็นผู้ชายที่แปลกมาก” ฉันพูดก่อนที่จะหยิบจานมา
วางไว้บนตัก และม้วนบะหมี่คำโตเข้าปาก รสชาติอร่อยเลิศ!
เกือบจะดีเท่ากับการจูบของเราเมื่อคืนนี้เลย

อเล็กแหงนหน้าแล้วหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น เห็นมัย
ประหลาดจริงๆ ด้วย

เขาหยิบจานของเขามาเติมอาหารจนพูนแล้วเอนพิงพนัก
เก้าอี้ พลางวางเท้าไว้ข้างๆ เท้าของฉันบนเก้าอี้พักเท้า เขาหัน

² อาคส์จีฟส์ (Ask Jeeves) คือการถามคำถามออนไลน์ของเว็บไซต์
Ask.com โดยมีตัวการ์ตูนเป็นผู้ชายหัวล้านชื่อจีฟส์เป็นผู้ตอบคำถาม

หน้ามาด้านข้างและจ้องมองฉัน “โอ ที่รัก คุณยังไม่รู้อะไร แต่อีกไม่นานนี้คุณจะารู้ ตอนนี้กินก่อนเถอะ”

CPD
Copyright